Op naar het leven

Probeer je niet in het verleden te verliezen. Op naar het leven.
Bestaat geen groter genoegen dan je eigen huis bouwen, het in te richten, te decoreren, te verfraaien om het je eigen te maken. We dragen allemaal de heimwee in ons mee naar de hutten van stenen of takken die we bouwden als we onze dieren hoedden aan de rand van het bos, de zandkastelen die we groeven op het strand, hele werelden die onze handen vroeger schiepen uit de klei van een moddergat. Maar vergis je niet: vanuit dezelfde heimwee zetten volwassenen trots hun tent op tijdens trektochten, ook, ja juist, als de ondergrond hard is, het dreigt te gaan regenen, als de rugzak zwaar weegt.

Wat jullie nodig hebben bij het begin van dit schooljaar zijn geen kleinburgerlijke, als onpersoonlijk gemeubileerde kamers ingerichte klaslokalen die jullie kluisteren aan de saaiheid van die eenvormige standaardinrichting, maar weidse technische, sociale en pedagogische perspectieven, met ruimte voor het werk, de droom en het leven.
Jullie ruimhartige gemeentebestuur dacht er misschien goed aan te doen jullie een volledig ingericht lokaal te bezorgen: rijtjes met mooi gelakte tafels die je niet kunt verplaatsen, kleurenreproducties aan de wanden of misschien – toppunt van weelde - door een of andere belangrijk kunstenaar geschilderde friezen. De inkt zit in de inktpotjes en op je bureau staan stapels nieuwe boeken, vers van de pers.
Alles staat klaar voor de reis. Maar het sein tot vertrekken blijft achterwege. Vraag liever of ze jullie de volledige verantwoordelijkheid voor de bagage overlaten, dat ze jullie de materialen en benodigde middelen verstrekken voor de inrichting van je lokaal in de loop van het jaar, zodat het echt iets van jezelf is, als een huis dat je steen voor steen hebt opgebouwd en waarin elk plekje zijn eigen verhaal heeft. Haal onverbiddelijk alles wat geen functie voor het werk heeft uit laden en de uitstalkast; versier de lege wanden in de loop van het jaar naar eigen inspiratie. Schooltassen, tekeningen, mappen vormen slechts een voorbode, een belofte, manden die wachten op de oogst, rijk dankzij drukpers en schoolcorrespondentie, dankzij levensecht werk en alle vondsten die de kleine, naar jullie uitgestoken handen elke dag voor jullie meebrengen.
Wat ons betovert en inspireert is nooit het verleden, hoe rijk dat ook mag zijn geweest, maar de toekomst die creaties, avontuur en leven in petto heeft.
De school is geen halte. Zij is de weg naar nieuwe veroveringen in het verschiet.
Op naar morgen.

C. Freinet in *Dits de Mathieu* (vertaling: *Mathieu aan het woord*)